

— thi der kunde ikke tilkomme ham Pension — henvisse hans Andragende til den paagjældende Minister. Der foreligger uomstødelige Beviser for, at Kapitain Wilhelmi har været en flink Officer, at han paa forskjellig Maade har søgt at skaffe sig Erhverv, og at han aldrig har sparet sig selv, naar det angik Fædrelandets Lærv. Han var saaledes med i Krigen 1848—50, i hvilken han avancerede til Lieutenant, derefter var han med i Krigen 1864; i Mellemtiden havde han kastet sig over Forstvæsenet for derved at bane sig Udeet til at faae sit Udkomme; senere hen var han med Kapitain Hammer ude paa Hvalfistefangst. Han har ogsaa været med ved Korvetten „Galethea“'s Jordomsfeiling. Under Alt dette er det rimeligt nok, at Manden har paadraget sig en Sygdom, hvad der ogsaa blev godtgjort derved, at det til Sidst blev oplyst, at han var Invalid, hvorfor han fik nogen Pension. Der kan strengt taget ikke tilkomme hans Ægte Noget, fordi hun først giftede sig med ham, efterat han var bleven Invalid, hvad hun imidlertid neppe har haft nogen Anelse om; thi at han var Invalid, blev først oplyst kort før hans Død. Det er en Selvsølge, at, havde hun vidst det, havde man ikke turdet henvisse Andragendet til Ministeren, idet — som det vil ses ovenfor et andet Andragende — Udalget holder meget strengt over, at, naar der ikke foreligger Omstændigheder, som tyde paa, at den Vedkommende ikke har været sig klart bevidst, hvad Loven egentlig indeholder, eller der paa en eller anden Maade foreligger tilstrækkelig Grund til at gaa udenfor Loven, tør Udalget ikke gaa udenfor Pensionsloven. Men man har støttet paa de Hensyn, som jeg har nævnt, ment, at Andragendet burde henvises til Finansministeren. — Jeg tror dermed at have omtalt de Andragender, som foreløbig ere satte under Forhandling, og jeg skal ikke udtale mig yderligere. Kun skal jeg bemærke, at det var ønskeligt, at ærede Medlemmer, der indbringe Andragender her i Thinget, ville være opmærksomme paa, at, naar Vedkommende ikke forinden har været hos Ministeren, nytter det ikke Noget, og saa bør de vise Andragendet tilbage, og endvidere, naar der er et Andragende, om hvilket den Paagjældende maa kunne se, at det allerede er opfyldt, forinden han søger, som f. Ex. ved den forelagte Finanslov, var det ønskeligt, at Udalget ikke besværedes dels med saadanne Andragender og dels med andre, som maatte være af et mindre passende Indhold, hvortaf der jo kan være enkelte. Dette behøves ærede Medlemmer overveje, forinden de indbringe Andragender her i Thinget. Det er jo ikke for Intet, at Grundloven har bestemt, at intet Andragende maa indbringes uden gennem et Medlem. Det kan jo ikke negtes, at det synes, at man i meget stærk Grad benytter sin Ret til at indsende Andragender.

Formanden (Krabbe): Jeg maa spørge, om Nogen yderligere forlanger Ordet. Det er kun de Indstillinger og Forslag, som vedrøre Finansministeriet, der ere til Forhandling.

Brix: Det var Ord, jeg har at sige, ere egentlig ikke ganske berettigede, for saa vidt der ikke foreligger nogen Indstilling om det Andragende, som jeg har tilladt mig at indbringe. Det er nemlig et Andragende fra en Del pensionerede Embedsmænd om, at der ved Dyrtdstillæg til Embedsmændene ogsaa maatte blive taget Hensyn til dem. Det har været for isjor og blev den Gang forkastet. Den ærede Finansminister var derimod, og der er saaledes ikke synderligt Gaab om, at det vil kunne nytte Noget nu, saa meget mere, som der ingen Indstilling er gjort; men jeg har dog anset mig forpligtet til at indgive Andragendet, saa meget mere, som der den Gang ved en Afslutningsliste blev berøvet mig Leilighed til at sige, hvad jeg troede der kunde tale derfor. Det er ganske klart, her er ikke Tale om nogen Ret, for saa vidt er man fuldstændig berettiget til at afsiise Andragendet; men ligesom Folke-thinget i mange andre Tilfælde gjør Billigheds-hensyn gjældende, saaledes forekommer det mig, at Billigheds-hensyn i høi Grad tale herfor. Pensionen for disse Mand blev i sin Tid fastsat i Genhold til deres Gage, Gagen atter i Genhold til de Tidsforhold, under hvilke den blev fastsat. Nu have Tidene jo forandret sig, og det er dog maaske noget haardt, at Folk, som i en Række af Aar have tjent Staten tro og godt, nu i en fremrykket Alder komme til at lide ikke alene Savn men endog undertiden meget bitter Nød. Dette er navnlig haardt for enkelte Klasser. Derved sigter jeg hovedsagelig til saadanne Folk, som ere bleve affledigede uden Hensyn til Alder, Sygdom eller Mislighed, men kun paa Grund af forandrede Forhold, altsaa navnlig de Militære, som efter at have gjort Krigen med hæderligt og godt — flere ere endog bleve belønne med Hæderstegn — strax efter Krigen bleve affledigede fra underordnede Pladser, netop som de stode i Færd med at rykke op i høiere Pladser og paa høiere Gage. Der er derved berøvet dem en Udset, som de havde billigt Krav paa, nemlig efterhaanden at kunne rykke op til en høiere Stilling, alt efter som deres Lur og Fortjeneste medførte. De ulykkelige Forhold, som Krigens Udgang medførte, gjorde, at de kom til at lide derunder, idet de ikke alene bleve affledigede, bleve satte ud af Virksomhed og henvisse til den for en Mand i en kraftig Alder endnu utaaleligere Stilling at være i Uvirksomhed, men tillige paa et Tidspunkt, hvor deres Familier endnu ikke vare forsørgede, at maatte lade sig nøie med en særdeles tarvelig Pension, som under de nuværende Forhold udsætter dem ligefrem for Nød og Glendighed. Det forekommer mig, at der fra et Billigheds Standpunkt